

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 550/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného OKTAVCOVÁ & partners, s.r.o., Strážska cesta 3872, Zvolen, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/76/2024 a jeho uznesení z 18. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/76/2024 a jeho uznesením z 18. decembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, prepustiť ho bezodkladne z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, priznať mu finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a nahradiť trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/56/2023 z 22. augusta 2023 uznaný za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 a ods. 4 písm. c) Trestného zákona, za čo mu okresný súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 5To/115/2023 z 19. decembra 2023, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 2 Trestného poriadku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a odsúdil sťažovateľa na trest odňatia slobody vo výmere 42 mesiacov.

4. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré založil na dovolacích dôvodoch v zmysle § 371 písm. c), g), h) a i) Trestného poriadku. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta absenciu splnenia zákonných podmienok na začatie trestného stíhania, nezákonne vedené trestné stíhanie a absolútnu neúčinnosť všetkých dôkazov vykonaných po začatí trestného stíhania z dôvodu nezákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní pri ich zabezpečovaní. Sťažovateľ ďalej namieta svoje nezákonné odsúdenie na nepodmienečný trest odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa mu všeobecné súdy neposkytli ústavne udržateľnú argumentáciu a náležitú odpoveď na jeho námietky prednesené v priebehu celého trestného konania. Sťažovateľ v súvislosti s námietkou nezákonnosti vydania veci 19. septembra 2022 poukazuje na absenciu výzvy na vydanie veci a opis veci. Sťažovateľ mal vec dôležitú pre trestné konanie vydať dobrovoľne napriek tomu, že zápisnica o vydaní veci potvrdzovala dobrovoľnosť jej vydania. Z toho dôvodu mal byť zásah orgánov činných v trestnom konaní neoprávnený, resp. svojvoľný. Úkon vydania veci nebol podľa názoru sťažovateľa realizovaný v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku aj z dôvodu, že sťažovateľ nebol poučený o zákaze sebaobviňovania. Sťažovateľ považuje napádané rozhodnutie najvyššieho súdu za arbitrárne, nedostatočne odôvodnené a za ústavne neakceptovateľné, v rámci ktorého najvyšší súd len nekriticky prevzal tvrdenia prokurátora.

6. Z už uvedených dôvodov došlo podľa názoru sťažovateľa napádaným uznesením najvyššieho súdu k porušeniu označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Úloha ústavného súdu

sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie práva vykonanej všeobecnými súdmi s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

9. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k najvyššiemu súdu v konkrétnostiach neuvádza, čím najvyšší súd už uvedené ústavné práva sťažovateľa mal porušiť.

10. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je právo na určitú kvalitu súdneho konania. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

11. Vychádzajúc z uvedeného, sa úloha ústavného súdu vo veci sťažovateľa obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj záver o neprípustnosti dovolania. V opačnom prípade by totiž ústavný súd nahrádzal právomoc najvyššieho súdu, čo s odkazom na jeho ústavné postavenie zjavne nie je jeho úlohou.

12. Sťažovateľova kritika v ústavnej sťažnosti sa opiera predovšetkým o závery a vyčítané nedostatky zistené okresným súdom, resp. krajským súdom, o čom, ako je už spomenuté, neprislúcha ústavnému súdu viesť v tomto konaní polemiku. Takýto prieskum prislúcha jedine najvyššiemu súdu, ktorému tieto nedostatky musí prezentovať dovolateľ v podanom dovolaní. Je výlučnou vecou sťažovateľa, ako dôkladne precizuje dovolacie dôvody, ktoré v hierarchii súdov posudzuje najvyšší súd. Ústavný súd sumarizujúc dodáva, že najvyšší súd ako súd dovolací tak na sťažovateľom zistiteľným spôsobom vyslovenú dovolaciu kritiku reagoval, a to nielen všeobecnými konštatáciami, ale aj vlastným hodnotením.

13. Sťažovateľ rovnako ako v ústavnej sťažnosti, aj v podanom dovolaní namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov. Najvyšší súd síce prisvedčil sťažovateľovi, že predmetné rozhodnutia sú stručné, avšak obsahovo sú dostatočné a výstižné, pričom všeobecné súdy sa jasne a zrozumiteľne vysporiadali s relevantnými právnymi a skutkovými otázkami. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nevykonania ním navrhovaných dôkazov sa rovnako najvyšší súd vyjadril a konštatoval, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom 28. augusta 2023 vyplýva, že v záverečnej fáze dokazovania obhajkyňa sťažovateľa uviedla, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Rešpektovanie takto prejavenej vôle súdom preto nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Aj s námietkou nezákonnosti začatia trestného stíhania sa najvyšší súd riadne vysporiadal, pričom zdôraznil, že ide o opakovanú obhajobnú rétoriku sťažovateľa uplatňovanú už v konaní pred odvolacím súdom, ktorý sa s ňou taktiež adekvátne vysporiadal. Námietkou nezákonnosti vydania veci 19. septembra 2022 sa najvyšší súd

vyčerpávajúco a podrobne zaoberal od strany 17 napádaného uznesenia. Najvyšší súd poukázal v tejto súvislosti aj na to, že nezákonnosť vydania veci sťažovateľ namieta až s výrazným časovým odstupom po vykonaní tohto procesného úkonu. Najvyšší súd sa zaoberal aj námietkou nezákonnosti uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody, čím poskytol sťažovateľovi náležitú odpoveď na všetky jeho dovolacie námietky. Najvyšší súd prijal záver o zákonnosti vykonania neodkladného úkonu – vydania veci, neakceptoval námietku sťažovateľa o nezákonnosti začatia trestného stíhania, v dôsledku čoho neobstál ani názor sťažovateľa o nezákonnosti všetkých ďalších procesných úkonov realizovaných v priebehu trestného konania.

14. V popísaných okolnostiach ústavný súd považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za ústavne plne udržateľné, nesignalizujúce ústavnoprávne defekty, ktoré by si vyžadovali prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a dospel k záveru, že jeho odôvodnenie je ústavne akceptovateľné, poskytuje odpovede na kľúčové právne otázky a primerane reaguje na sťažovateľovu dovoláciu argumentáciu. Prípustnosťou sťažovateľom uplatnených dovolacích dôvodov sa najvyšší súd zaoberal podľa názoru ústavného súdu komplexne a vyčerpávajúco poskytol odpoveď na každú námietku sťažovateľa uplatnenú v dovolaní.

15. Ústavný súd pre úplnosť k námietke sťažovateľa o nezákonnosti začatia trestného stíhania dodáva, že posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt (I. ÚS 435/2022).

16. O vykonaní úkonov smerujúcich k začatiu trestného stíhania rozhodujú výlučne príslušné orgány činné v trestnom konaní. Možnosti ústavného súdu zasahovať do výkonu tejto kompetencie sú do značnej miery limitované. Ústavný súd najmä nemôže orgánom činným v trestnom konaní v týchto prípadoch určovať, ako majú postupovať, ani nariaďovať, aby boli realizované úkony, ktoré vedú k začatiu trestného stíhania (IV. ÚS 55/09). Samotné posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní.

17. Ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv sťažovateľa neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení.

18. Je potrebné dodať, že ak sťažovateľ ústavnou sťažnosťou zamýšľal závery najvyššieho súdu účinne spochybniť, bolo nutné predostrieť argumentáciu adresnejšie zameranú na konkrétne formulované vysvetlenia najvyššieho súdu. Ústavná sťažnosť však tomuto očakávaniu neučinila zadosť a zostáva takpovediac „na povrchu“, teda len na úrovni všeobecne formulovaných výhrad, s ktorými sa sám najvyšší súd vysporiadal, a preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa artikulovaných v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu